

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordens Mythologi eller Sindbilled-Sprog historisk-poetisk udviklet og oplyst

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XVII. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1832_503A-txt-shoot-idm1228.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

xviii Dog, for at komme tilbage til Beskrivelsen, da vil Læseren strax see, at jeg ved mit Sölv-Bryllup har behandlet Ord og Anskuelse saa frit, som Man behandler Mad og Drikke, naar Man gör Gilde, og enten er ingen Gnier, eller dog En, der gik Hul paa, og at de Giæster, der ei kunde finde dem i den utvungne Munterhed og Fritalenhed, ei der havde andet Raad end at liste dem bort, da jeg havde fast besluttet paa min Bryllups-Dag hverken at læmpe mig efter Suur-Muler eller pertentlige Folk. Dersom mine *Med-Beilere* skulde komme for Skade og læse Beskrivelsen, vil de kanskee tænke, jeg har stiklet paa dem, men, er de billige, vil de finde, jeg har kun gjort, hvad Man aldrig maa fortænke gamle Elskere i, thi har Man virkelig stukket mig ud, maa Man sagtens unde mig den fattige Tröst at være blind derfor, og har Man det ikke, maa jeg jo dog nödvendig tage Villien i Gierningens Sted. *Desuden*, saa veed mine Kyndinger nok, at al den Naade Mythographeerne har viist mig i Löbet af de xix fem og tyve Aar, er at lade som jeg enten aldrig havde været til, eller var dog död og borte, og naar jeg nu ikke desmindre var lyslevende, kunde de umuelig vente mere Naade af mig igien, end at naar jeg kom til Orde, eller greb dog Pennen, jeg da gjorde dem samme Skiel. Det kunde vel synes *ædelmodigere* at lade öm, og, skiöndt jeg er ingen stor Ynder af Skue-Spil, gör et smukt Skin dog ogsaa Indtryk paa mig; men deels veed Læseren nok, at et tvungent Væsen, det være saa dydigt som det vil, er dog slet ikke moersomt, og deels er jeg virkelig endnu literær Kiætter nok til at troe, det i Grunden er langt *dydigere* at bestride herskende Unoder, med Vaaben der kan bide paa dem, end enten at bukke for dem eller sukke sig fordærvet over dem. Er det kun derfor, som jeg, ganske alvorlig talt, troer, en stor og farlig Unode at betragte og behandle de gamle mythiske Rim-Smede som Klokke-Faar, der kun lod Munden löbe fordi de havde ingen Pen at skrive *Almanakker* med, er det en stor Unode, xxda er det unægtelig en god Gierning, billedlig at slaae Mythographeer ihjel for et godt Ord; thi saaledes betragter og behandler Man jo unægtelig Mythe-Smedene, naar Man vil indbilde Folk, at de med alle deres store Sind-Billeder kun vilde afbilde hvad alle Folk saae for deres Öine og hvad der nu ikke engang taales i Almanakken. Vel kan Man indvende, at baade de gamle Mythe-Smede og deres Tilhörere har alt været döde saalænge, at de er nær ved at staae op igien, saa det kan være dem det Samme, hvad Man skriver om dem, men at Mythographeerne og deres Læsere endnu tildeels er levende Folk, som dog ikke kan være ganske ligegyldige ved *bogstavelig* at rives ned; men Sagen er, at det gör en mærkelig Forskiel baade paa *Folke-Livet* og paa *Menneske-Livet*, med hvad Öine Man betragter de gamle Guder, Folk og Skjalde, saa her maa Man tage sig af de Döde for de Levendes Skyld, og kan ikke drive Nænsomheden mod Mythographeerne og deres Læsere videre, end til, saavidt mueligt, at xxibetragte dem som Anonymer, der kanskee ogsaa er döde og borte og, hvis ikke, kan tye til det Huus-Raad at tie med Skaden.